

La Parròquia, veritable

Jesucrist, evidentment, no va crear parròquies. Ni tampoc els apòstols. El que en diem parròquia és una creació eclesiàstica posterior.

Allò que va fer Jesucrist, va ser crear una comunitat de persones vives i concretes unides fortament. En aquesta comunitat Jesucrist hi farà present el seu missatge de salvació que serà contínuament proclamat, d'una manera viva i garantitzada per la seva presència personal. El seu Esperit mantindrà la unió entre tots els membres, unió que s'identifica amb la caritat sobrenatural, o sigui, amb la gràcia. (És molt important tenir ben clar que Jesucrist no va ser un elaborador de belles teories, sinó sobretot el forjador d'una comunitat d'homes en la qual el seu ensenyament salvador esdevé realitat comprobable).

D'aquí vé que la vida del cristià com a tal no pot ser individualista. «No hi ha vida cristiana sense comunitat», diu el títol d'un bell llibre recent. No es tracta de que cada cristià tingui fil directe amb Jesucrist, sinó de que tots visquem la realitat cristiana **units entre nosaltres en Ell**, segons l'expressió, dura però única, que repeteix sovint Sant Pau

Un marc humà

Com a comunitat constituïda per homes, la comunitat cristiana només pot viure plenament dins d'un marc limitat. Per això en créixer l'Església, hom divideix la comunitat en cèl·lules a escaia humana on la vida cristiana pugui desenvolupar-se d'una manera substancialment completa. Són el què en diem **Parròquies**, paraula que, si no m'equivoco, té un bell significat: «gairebé-casa». Hom procura que la institució parroquial coincideixi amb veritables comunitats diguem-ne naturals. De l'encert en aconseguir-ho en depèn, és clar, una gran part de la seva eficàcia.

Sobre aquest basament humà s'edifica la comunitat espiritual. No cal dir que com més bo sigui el fonament, més ho serà també l'edifici. Com més noble i més ben tramada sigui la tela, més bell i més fort serà el brodat. D'aquí vé que l'Esglé-

sia treballi també en la promoció de la comunitat humana com a tal. Tot evangelitzant i encara que això comporti perills, també civilitza.

Un contingut sobrenatural

La vida pròpia, però, de la comunitat cristiana es realitza en un nivell del tot sobrenatural. L'activitat parroquial no té altre fi propi que la transformació interior dels homes i la seva incorporació comunitària a Jesucrist. Tota altra cosa és secundària, subordinada i prescindible. La qualitat d'una parròquia no es mesura pel nombre i l'envergadura de les seves obres educatives, socials, benèfiques o recreatives, sinó pel nivell espiritual dels seus membres.

Evidentment, com que el missatge cristià només pot arribar a l'home a través d'instruments humans, la comunitat cristiana en

necessita, i per això fa escoles, revistes i hospitals. A més a més, es veu obligada a fer una tria entre tots els instruments possibles i entre les diverses maneres d'utilitzar-los. Així l'escola seguirà aquesta orientació educativa o l'altra, el temple serà d'aquest o d'aquell estil, etc. Però com que en coses humanes no hi ha dogmes de fe, caldrà canviar sempre que convingui.

Això és el que desorienta a aquells que no accepten les realitats sobrenaturals: observen l'actuació de la Comunitat C. i acaben perplexes, perquè no arriben a comprendre d'on vé ni a on va aquesta activitat per a ells parcial, canviant i fins i tot contradictòria. I és que tot això existeix només en funció del sobrenatural. Per això la vida de la comunitat cristiana només la comprèn el qui hi és a dins. Vista de fora desorienta, i fins i tot escandalitza.

Convé, però, que el sobrenatural ocupi el lloc primer, i que això no quedi massa amagat, si pot ser. Els mitjans humans són necessaris, però perillosos, perquè poden

induir a confondre una cosa amb l'altra. Ja sabem que les estructures tenen tendència a durar més del que cal. Caldrà prescindir-ne, quan deixin de ser vàlides.

Amb vida pròpia

La parròquia, cada parròquia concreta té un lloc en el pla de Déu. Segueix una línia providencial, marcada des de dalt, encara que el seu desenvolupament depèn en una gran part dels membres que la componen. Aquests canviaran, però la

Sastreria FARRAS

Fundada en 1852

Más de 100 años al servicio del bien
vestir

P. J. Antonio, 5 Tel. 361
GRANOLLERS

Constructor de obras

**Pedro Guardia
Corominas**

sucesor de Pedro Capeta

Capitán Cortés, 1 Tel 449
GRANOLLERS